

Sygn. akt I C 116/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2018 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko R. O.

o zapłatę

I. zasądza od R. O. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę (...) (czterdzieści siedem tysięcy czterysta pięćdziesiąt cztery złote czterdzieści sześć groszy) wraz z odsetkami umownymi wynoszącymi 16 listopada 2018 r. 10% (dziesięć procent) rocznie, liczonymi jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże nie wyższymi niż dwukrotność ustawowych odsetek za opóźnienie, od kwoty 44 784,05 zł (czterdzieści cztery tysiące siedemset osiemdziesiąt cztery złote pięć groszy) od dnia 12 kwietnia 2017 r. do dnia 16 listopada 2018 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2667,28 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia osiem groszy) od 12 kwietnia 2017 r. do dnia 16 listopada 2018 r.;

II. zasądzone w punkcie I świadczenie rozkłada na 48 (czterdzieści osiem) rat miesięcznych w wysokości: 47 (czterdzieści siedem) rat po 1000 zł (tysiąc złotych), 48 (czterdziesiąt ósma) w wysokości 454,46 zł (czterystu pięćdziesięciu czterech złotych czterdziestu sześciu groszy) i odsetek umownych, wynoszących 16 listopada 2018 r. 10% (dziesięć procent) rocznie, liczonych jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego (...), jednakże nie wyższych niż dwukrotność ustawowych odsetek za opóźnienie, od kwoty 44 784,05 zł (czterdzieści cztery tysiące siedemset osiemdziesiąt cztery złote pięć groszy) od dnia 12 kwietnia 2017 r. do dnia 16 listopada 2018 r. oraz ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 2667,28 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia osiem groszy) od 12 kwietnia 2017 r. do dnia 16 listopada 2018 r., płatnych do 20 (dwudziestego) dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca następnego po uprawomocnieniu się wyroku, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od każdego uchybionego terminu płatności raty;

III. zasądza od R. O. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 621,86 zł (sześćset dwadzieścia jeden złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 116/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego R. O. kwoty 47.454,46 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 44.784,05 zł od dnia 12

kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.667,27 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż strony łączyła umowa kredytu, która na skutek zaniechań pozwanego w przedmiocie terminowego dokonywania jej spłat została wypowiedziana i postawiona w stan wymagalności.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 1 września 2017r. w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły przesłanki do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, bowiem okoliczności przytoczone przez powoda budzą wątpliwość. Nadto z ostrożności procesowej pozwany zaprzeczył wszystkim twierdzeniom powoda, jednocześnie wskazując, iż nie wystąpiły przesłanki uzasadniające wypowiedzenie kredytu, bowiem – mimo zaległości w spłacie wymagalnych rat – dotrzymywał on warunków umowy poprzez spłaty rat zadłużenia. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, jak również zakwestionował je co do zasady oraz co do wysokości. Ostateczne stanowisko pozwanego sprowadzało się jedynie do zawarcia ugody, a w razie niemożliwości jej zawarcia, do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 listopada 2014 r. pozwany R. O. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu gotówkowego nr (...) w wysokości 58.071,12 zł na okres 72 miesięcy.

/bezsporne, nadto dowody: umowa kredytu ratalnego – k. 35-38/

W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu bank pismem z dnia 8 grudnia 2016 r. wezwał R. O. do zapłaty kwoty 3.246,67 zł., zaś pismem z dnia 11 stycznia 2017 r. wypowiedział umowę, zaś kwota kredytu w całości postawiona została w stan wymagalności.

/dowody: wezwanie do zapłaty – k. 39; oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 42-43/

Dnia 17 marca 2017 r. bank wystosował do R. O. ostateczne wezwanie do zapłaty.

/dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 44/

R. O. prowadził działalność gospodarczą, w formie spółki, w którą zainwestował wszystkie oszczędności. Zmuszony został do złożenia wniosku o ogłoszenie jej upadłości. R. O. zatrudniony jest obecnie w firmie z branży IT, z zarobkami 7600 – 7800 zł netto. Uiszcza alimenty na dziecko w wysokości 2.000 zł miesięcznie, a także opłaca żłobek w kwocie 1.100 zł. Nadto posiada zobowiązania kredytowe w wysokości 2.000 zł oraz zadłużenia wobec znajomych, które sukcesywnie spłaca. Na chwilę obecną jest w stanie spłacać należność w kwocie po 500 zł, a następnie po 1.000 i 1.500 zł.

/ dowód: przesłuchanie pozwanego R. O. - k. 55/

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy oraz dowodu przesłuchania pozwanego, których prawdziwość i autentyczność nie były kwestionowane przez strony, wobec czego Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im mocy dowodowej.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 prawa bankowego (Dz. U z 2012 r., nr 1376) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Istota umowy kredytu, wyrażona w art. 69 ust. 1 pr. bank., jest funkcją podstawowych uprawnień oraz obowiązków stron tej umowy, czyli banku (kredytodawcy) i jego kontrahenta (kredytobiorcy). Wykorzystanie kredytu oznacza oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na określony w umowie cel. Oddanie do dyspozycji środków pieniężnych ma zapewnić kredytobiorcy ich wykorzystanie w sposób odpowiadający jego interesom określonym w umowie kredytowej. Należy podkreślić, że roszczenie kredytodawcy (banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Wykorzystanie takie oznacza bowiem wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do dyspozycji. Sposób wykorzystania (tzw. akt wykorzystania) może być określony w umowie, przy czym strony mogą dokonać zmiany tego sposobu także po zawarciu umowy kredytowej.

Okoliczności sprawy, potwierdzone materiałem dowodowym znajdujących się w aktach nie budziły wątpliwości Sądu. Strony łączyła umowa kredytu gotówkowego, która – z uwagi na zaległości w spłatach rat – została wypowiedziana i postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany kwestionował zasadność roszczenia dochodzonego pozwem a także podnosił zarzut jego przedawnienia, jednak w swoim ostatecznym stanowisku zaproponował ugodę, lub – z uwagi na trudną sytuację finansową – rozłożenie należności na raty.

Mając na uwadze powyższe Są punkcie I wyroku zasądził od pozwanego kwotę dochodzoną pozwem.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c., w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Z przesłuchania pozwanego wynika, iż jego sytuacja finansowa jest trudna i nie stać go na dokonanie jednorazowej spłaty całej należności. Co więcej, objęte żądaniem pozwu zadłużenie powstało z przyczyn losowych – pozwany musiał wnieść o ogłoszenie upadłości prowadzonej przez siebie spółki. Sąd miał na uwadze również fakt, iż na pozwanym ciąży nadto inne zobowiązania prócz tych dochodzonych przez powoda w niniejszym postępowaniu, a konieczność utrzymania siebie oraz lożenie na utrzymanie dziecka generuje dodatkowe koszty.

Sąd skorzystał z możliwości rozłożenia należności na raty. Zgodnie, bowiem z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Jak wynika z treści przywołanej normy podstawą do rozłożenia zasądanego świadczenia na raty jest istnienie szczególnie uzasadnionych okoliczności, które to – zgodnie z unormowaną w art. 6 k.c. zasadą rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym – winny być wykazane przez stronę wywodzącą z nich określone skutki prawne.

Jako przepis szczególny, wymaga więc wykładni ścisłej, i to zarówno w zakresie wymagań procesowych, jak i co do zasięgu w dziedzinie materialnoprawnej. W rozważanej dziedzinie materialnoprawnej przepis art. 320 k.p.c. uprawnia sąd do rozłożenia zasądanego świadczenia na raty.

Część wyroku, która ma za przedmiot rozłożenie na raty zasądanego roszczenia, ma charakter konstytutywny i wkraczający w dziedzinę prawa materialnego. Wskutek bowiem rozłożenia na raty następuje z mocy konstytutywnego wyroku inne oznaczenie sposobu i terminu spłaty świadczenia należnego wierzycielowi. Dłużnik na podstawie takiego

wyroku zostaje zobowiązany do regulowania swojego długu w sposób ratalny zamiast w sposób wynikający z łączącego strony stosunku zobowiązaniowego i w innych terminach od tych, jakie wynikają z takiego stosunku. Również samo rozłożenie zasądzonej należności na raty na podstawie art. 320 k.p.c. nie uchyla obowiązku płacenia, a tym samym i zasądzenia odsetek za opóźnienie lub odsetek od zwłoki (Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r. III PZP 11/70 LexPolonica nr 296060).

W powyższym zakresie Sąd uznał, iż materiał dowodowy w postaci przesłuchania w charakterze strony stanowi podstawę do skorzystania z dobrodziejstwa art. 320 k.p.c.

Oceniając, czy zachodzą przesłanki do zastosowania tej instytucji, Sąd badał zarówno sytuację osobistą i majątkową pozwanego – wysokość uzyskiwanych dochodów, koszty utrzymania, sytuację rodzinną, a także przyczyny powstania zadłużenia, jak również słuszny interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty daje możliwość dobrowolnego spełnienia przez pozwanego świadczenia bez konieczności prowadzenia postępowania egzekucyjnego, które byłoby rozciągnięte w czasie. Co więcej, z uwagi na inne zobowiązania pozwanego, w tym z tytułu alimentów i utrzymania dziecka, ewentualne postępowanie egzekucyjne również nie dawałoby gwarancji natychmiastowego zaspokojenia powoda. Sąd, ważąc słuszny interes wierzyciela i dłużnika, uznał, że w sprawie zaszyły, określone w przepisie art. 320 k.p.c., przesłanki do rozłożenia zasądzonych w punkcie I wyroku świadczenia na raty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 320 k.p.c. rozłożył zasądzoną kwotę na 48 rat, ustalając przy tym ich wysokość na kwotę adekwatną do zadeklarowanych przez pozwanego możliwości finansowych.

O kosztach procesu zawartych w punkcie III wyroku Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w wysokości 594 zł oraz koszty wynagrodzenia, opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego pracownikowi powoda – 17 zł oraz koszt notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy przez powoda – 10,86 zł.

Sygn. akt I C 116/18

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...);

3. (...)

4. (...)

(...)